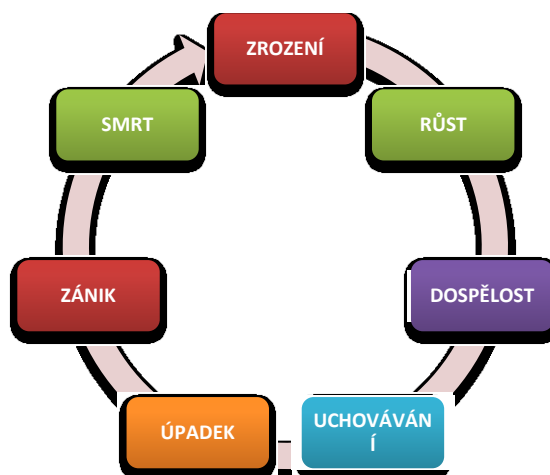

PŘEKÁŽKY ROZVOJE CÍRKVE

1 STATUS QUO

- Status quo je velký problém. Stav, kdy se věci nemění, nestimuluje žádné nadšení ani kreativitu. Je to kletba nového tisíciletí. Život, který zůstává stejný, není křesťanský. Většina křesťanského světa dává přednost tomu - nedělat problémy a zachovat stav beze změn. Náboženství v nejhrošším případě stav beze změny posiluje, často na úkor naší víry. V celém evangeliu jde o změnu – transformaci. Musíme přijít s nějakou alternativou, která bude dostatečně překvapivá, aby ostatní zaujala. Musíme překonat očekávání lidí, vzbudit zájem a zvědavost. Křesťanství je pozvání na tajuplnou cestu, ze které se nikdy nevrátíme. Evangelium nabízí lidem řešit otázku smrti, ale i života. Předávat evangelium nudným způsobem je hřích. Evangelium je pozvání k životnímu dobrodružství. Je pozváním k intimnímu životu s věčným Bohem, který nás přijímá jako milované děti. Být v blízkosti Ježíše neustále. Kristus v nás je to tajemství, naděje a sláva.
- V jakém stádiu vývoje se nachází náš sbor? Pokud se jedná o „zachování“ potřebujeme se zastavit a hodně přemýšlet o budoucnosti. Jinými slovy lze říci - určitý setrvalý stav, nebo „status quo“. „John Kotter píše o tomto stavu ve své knize „Pocit naléhavosti“, že vedoucí musí zřetelně prohlašovat, že status quo je nepřijatelný. Musí všechny přesvědčit, že je extrémně nebezpečný. Téměř vždy předchází jistému úpadku a možnému zániku. Pokusí se dát dohromady tým a budou plánovat, jak se dostat ze stavu stagnace a uvést sbor opět do pohybu.“ (Bill Hybels). A toto stanovení diagnózy je zřejmě nejsložitější, zároveň nejdůležitější. Potřebuje odvahu, pokoru a upřímnost.
- Stav spokojenosti se může časem projevit jako docela nebezpečný. Může totiž vést ke stagnaci a rezignaci na nové projevy vanutí Ducha, obnovy a růstu. V konečném důsledku může probudit pocit soběstačnosti, nebo pýchu. Možná bude na místě otázka: „Je to co žijeme vše, co nám Písmo nabízí? Má pro nás Bůh připravené mnohem větší zkušenosti, než to, co jsme doposud prožívali? Chce nás obdařit mnohem větší odhodlaností, nadšením pro Krista a odvahou zvěstovat jeho evangelium?“

Možná, že jsme již ve fázi úpadku a to nezní dobře. Je to velmi „ztrátové“ pro Boží království a naše svědectví v obci, kde žijeme a působíme. Písmo počítá s takovým stavem sborů i jednotlivých křesťanů. Používá některé známé termíny, jakože: „Máš jméno, že žiješ a jsi mrtvý“. „Máš lásku, ale uhasínající. Opustil jsi první lásku.“ „Nejsi ani studený, ani horký.“ Zároveň Pán Ježíš navrhuje obnovu. Rozpomeň se a vrať se ke mně. Následující schéma je jen pomůckou pro současné trendy, abychom dokázali položit správné otázky: „Jsme upadající, nebo i neplodné společenství?“ Jen správná analýza dává naději pro vhodné a biblické řešení. „Změna nenastane, pokud neprožijeme bolest a nebudeme mít jasnou vizi.“

Biblické motto: "Sobota je učiněna pro člověka, a ne člověk pro sobotu." (Marek 2, 27)

2 Tradicionalismus

Velmi negativní vliv na růst i na kvalitu sborů má tradicionalismus. Je protikladem k funkční organizaci. Pouze jeden z deseti kvalitativně nadprůměrných sborů zápasí s tradicionalismem. Každý druhý sbor nízké kvality je poznamenán tímto problémem. Existuje názor, jakoby struktura a život stály v protikladu. Je zajímavé zjištění biologů, že mrtvá hmota a živé organizmy se od sebe neliší svojí podstatou, ale strukturou vztahů mezi jednotlivými částmi. V Božím stvoření živé i neživé, biotické i nebiotické formy jsou vytvořeny z materiálu stejné podstaty a liší se pouze svoji strukturou.

"Kdekoli Bůh vdechne svého Ducha do beztvareho jílu, vytryskne život a organizace."¹

Graf 7 Tradicionalismus ²

¹ SCHWARZ, Christian A. 1996. *Přirozený růst církve*, s. 29.

² SCHWARZ, Christian A. 1996. *Přirozený růst církve*, s. 29.

3 Institucionalismus

"Je překážkou vývoje. Svoji podstatou je rezistentní vůči změnám, zpomaluje, nebo přímo nepřipouští pronikání nových myšlenek a přístupů. Tento proces, naprosto předvídatelný a normální, leč velice těžko rozpoznatelný, většinou zaslepuje ty, kteří byli kdysi největšími vizionáři tohoto, dnes už institucionalizovaného hnutí."³

Průzkum také naznačil, že v mnohých skupinkách, které jsou jinak duchovně motivovány, není otázka organizace brána dostatečně vážně. Růstu církve škodí následující dva extrémy:

- Morfologický fundamentalismus (motto: "Naše organizace je neměnná").
- Klasický spiritualismus (motto: "Organizace nemá pro duchovní život sboru žádný vliv.")⁴

Náznaky institucionalismu v církvích dvacátého století jsou jedinečným jevem. Jedním z nich je biblická pravověrnost. Tato upevnila zachování historického křesťanství. Zaměřili jsme se, a to právem, na autoritu Bible a její učení. Kostely se staly funkcionalisticky řečeno "přednáškovými síněmi" a akademickými centry. Zapomínáme na jiné důležité oblasti života církve, jako je duchovní obecenství ("koinónia"), všeobecné kněžství, uctívání. Hájíme instituci víc, než důvod její existence. Zdůrazňujeme správné učení a přitom zanedbáváme kvalitu duchovního života.

4 Strukturalismus

"Připouštíme, aby se neabsolutní proměnné jevy staly absolutními. Co bylo myšleno jako prostředek k dosažení cíle, se stalo samo cílem. Necháváme se uvěznit do vzorů a struktur, z nichž mnohé již neodpovídají skutečnosti a nepomáhají ve službě lidem, žijícím v současné kultuře."⁵

Peter Drucker učí, že: "Během několika let po svém založení, ztrácí většina organizací vizi svého poslání a zásadní role a začne se zaměřovat na metody, nebo výkonnost, neboli děláni věci správně, namísto toho, aby se soustředily na efektivnost, nebo děláni správných věcí. Zdá se, že lidé inklinují k tomu, že kódují minulé úspěšné praktiky do pravidel pro budoucnost a věnují energii na zachování posílení těchto pravidel, i když už se nedají více použít. Vskutku tradiční procedury mají tuhý kořínek."⁶

³ HULL, Bill. 1993. *Učednický model církve*, s. 66.

⁴ SCHWARZ, Christian A. – SCHALK, Christoph. 2003. *Příručka pro realizaci programu*, s. 75.

⁵ GETZ, Gene A. 1995. *Zaostřeno na církev*, s. 242.

⁶ COVEY, Stephen R. 1994. *7 Návyků vůdčích osobností*, s. 262.

5 Apoštolský duch.

"Zabudovaná životní síla a mechanismus, který vede Boží lid". AD se nachází v každém Kristově následovníku a nese potenciál k zažehnutí. K uvolnění AD v každém z nás potřebujeme správné prostředí, katalyzátory, abychom uvolnili cesty, po kterých se pohybuje. Apoštolské prostředí: Být průkopníkem a množit se, pěstovat apoštolského ducha, jednat v souladu se společenstvím a jeho jedinečností, rozvíjet schopnost sloužit, "katalyzovat". Katalyzátorem nemusí být osobní přítomnost apoštola. Pavel, když dozrával, cestoval stále méně, ostatním umožnil, aby šířili Boží království dál, než by vůbec sám mohl dojít. Jeho vliv exponenciálně rostl stále víc i bez jeho osobní přítomnosti na daném místě. Hirsch popisuje apoštola jako člověka, který přinese vizi a nápady a pak ustoupí do pozadí. Apoštola nejvíce potěší, když učedníci předávají vizi dalším. On sám je jen základem (Ef. 2, 20 1. Kor. 3, 9 - 13 Řím. 15, 20). Nechce být středem pozorností, ale dává příležitost dalším. Musíte naslouchat Božímu hlasu a spolu s Pánem zjistit, co bude fungovat ve vaší situaci vzhledem k vašim povoláním a obdarováním !!!

- V církvi jsme úspěch posuzovali podle toho, kolik lidí se dostavilo na nedělní bohoslužby a kolik peněz darovali. Nyní nám více záleží na tom, kolik lidí vyjde, než kolik k nám přijde. Šíří se poselství od člověka k člověku? Věřím, že opravdové duchovní hnutí je nesené jedině Duchem svatým a Božím slovem (jádro apoštolského ducha). Každý z nás má v sobě tyto účinné misijní vlastnosti a proto je v nás potenciál. Ježíš používal analogii s kvasem. Pokud se přidá do těsta působí jako katalyzátor. Stačí jen malé množství, protože si zachovává své vlastnosti a násobí svůj vliv.